

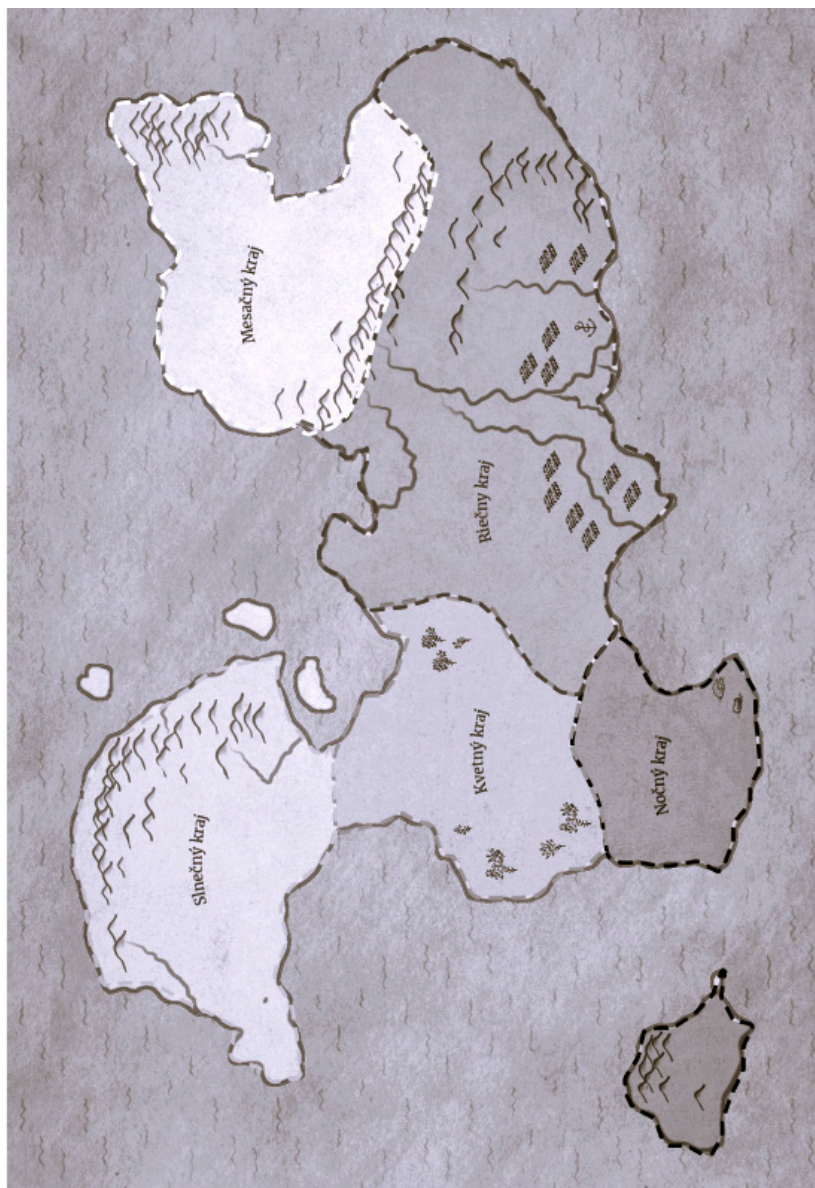
Dala by zaňho život.
No je to manžel jej sestry.

KORUNA SLNIKA

ADRIANA BOLYOVA

KORUNA
SLNKA
ADRIANA BOLYOVÁ

1.

Kapitola, v ktorej Devi spoznala sestrinho manžela

(a beznádejne sa doňho zalúbila)

Odkedy si pamätám, otec ma miloval najviac na svete. Jeho ostatné deti, štyri dcéry a siedmi synovia, už boli veľké, takmer dospelé, a vedel, že som jeho posledné bábätko.

Pomenoval ma on, pretože matka ku mne bola nevrlá. Dojčila všetkých mojich súrodencov, no mňa nie. Mňa, Devišu, svoju poslednú dcéru a poslednú dcéru eldina Kassu, vládcu Mesačného kraja, dala do opatery slúžke. Ak som nebola s otcom, bola som s ňou. Sestry a bratia sa venovali štúdiu alebo povolaniam a boli sme si vzdialení.

Odmalička som bola šikovná a učila som sa rýchlo. Otec ma brával na stretnutia s obchodníkmi, cechmajstrami či vyslancami aj na oficiálne návštevy do susedných krajov. Vďaka tomu som poznala významných elfov a významné elfky v našej ríši, ešte než som vôbec začala dospievať.

Otec bol majster kameňa. Ako mnoho ďalších mesačných elfov, mal sluch citlivý na spev hôr. Horniny a minerály boli preňho rovnako živé ako zvieratá. Kul, tesal a brúsil už stodesať rokov pred tým, ako som sa narodila. Po ťažkej práci vladára mal každý večer vyhradený pre seba a ja som sledovala, ako kladivami, klinmi, rydlami a brúskami premieňa mŕtve tmavé kamene na živé a žiarivé predmety.

Niektoré boli iba na ozdobu ako šperky pre matku či kovové sochy do

záhrady tety. Vyrábala aj praktické veci, avšak rovnako nádherné – vitríny, umývadlá alebo truhličky s brúsenými drahokamami.

Občas niečo vyrobil do daru aj pre vážených elfov, obzvlášť eldinov druhých krajov alebo pre ich eldiše, ale ak mu vyšiel čas, rád kul užitočné nástroje pre poddaných. Čakany, ktoré vyrábala pre baníkov ťažiacich rudy v Mesačných horách, vydržali dekády. Jeho kosa pre farmárov, harpúny pre rybárov a nože pre mäsiarov boli preslávené a kšeftovalo sa s nimi po celej ríši, nie len v Mesačnom kraji. Eldin Kassa ich preto cechom a obchodníkom do dedín dal väčšinou porozvážať tajne. Nechcel za ne nič.

Otca často otravovali aj moji bratia. Zakaždým niečo nutne potrebovali. Ten najmladší harpúnu na jesetery a ten najstarší nové kachle pre svoju manželku Sanvi. Ak by aj v Mesačnom kraji bolo zvykom brať si viac manželiek ako inde v ríši, môj otec by kul pre elfky svojich synov do úmoru a ani to by nestačilo.

Aj moje sestry od neho chodievali pýtať kadejaké čačky. Hoci si stále utáhoval, že sa zbaví aspoň dcér, moje dve najstaršie sestry sa vydali za mesačných elfov, otcových veľavážených úradníkov, a zostali doma v paláci. Moja ďalšia sestra sa zasnúbila so starším eldinom Riečneho kraja, no preč sa neponáhľala. Aj mňa rodičia zasnúbili pre dobré vzťahy s Kvetným krajom, ale neverila som, že by ma nútili odísť. Eldinovi som sa páčila, a tak súhlasil, že si ma vezme, keď dospejem. Ja som o manželstvo záujem nemala, ale ešte som nenašla vhodnú príležitosť oznámiť to rodičom.

Otec pre nás teda vyrábala nádherné veci, ktoré by nám mohli dobre slúžiť v manželstve: kolísky, rámy na obrazy, džbány či šperkownice.

Iné to bolo s mojou sestrou Lele. Bola kamenárka ako otec a po mne ju mal najradšej. Z paláca odišla jedine ona, pretože prišla o česť, keď ušla s milencom. Vrátila sa domov, no otec zúrila. Okamžite jej našiel manželku, jediného, ktorý ju ešte chcel – eldina Nočného kraja, elfa s odpornou povestou z ešte odpornejšej časti ríše.

Nočný kraj bol jediný, v ktorom kováči namiesto sôch a pluhov vyrábali meče a delá. Presne tam odišla moja sestra a stala sa treťou manželkou eldina, ktorý od nej potreboval syna, nie strieborné lyžičky a šperkownice.

Odkedy Lele odišla, s otcom som večery trávil v tichosti. Povolať si ma našlo samo. Nepamätám si, kedy sa to udialo, rovnako ako si nepamätám, kedy som začala milovať otca. Odmalička mi vkladal do rúk

rydlá a kladivká a spolu sme si vyrábali hračky, s ktorými sme sa hrávali, kým som neodpadla od únavy.

Rýchlo som sa naučila používať jeho nástroje. Zdokonaľiť sa však trvalo tridsať rokov.

Otec bol v posledných rokoch kvôli Lele taký mrzutý, že dal z dielne odnieť aj matkine spevavce v nádherných priestranných klietkach, ktoré ukoval sám.

V tichu bolo aspoň lepšie počuť hlasy rúd. Najhlasnejšie sa mi prihováralo železo. Iné kovy a minerály som nepočula takmer vôbec. Nemala som na to talent ako otec a Lele.

Otec mi pomohol stať sa kováčkou. Nedaroval mi iba život. Tavila som rudu, dúchala mechmi, kula, prekladala, rezala, tepala a brúsila. Ruky som mala mozolnaté a posiate starými popáleninami. Matka mi neustále kázala nosiť v paláci rukavice a aj keď som odmietala, donekonečna mi šila ďalšie.

Keď som dostala nejaký nápad, nevnímala som nič iné, nepočula som, nevidela som, nepotrebovala som spať ani jesť, iba pracovať, kým som hotový predmet nedržala v rukách.

Otec radšej vyrábala krásne veci, ja zas užitočné. Keď som mala dvadsaťosem rokov a začala som sa meniť z dieťaťa na elfku, bratia začali chodiť aj za mnou.

Traja boli astronómovia. Hlboko v lese som pre nich spolu s pomocníkmi postavila vysokánske pozorovacie veže s pevnou železnou konštrukciou. Asi štyri roky som strávila so svojim ďalším bratom Sikandarom v baniach. Otec ho poveril ťažbou. Pomáhala som mu budovať hrubočizné podpery v nových štôľňach a tiež koľaje, po ktorých mohli baníci ľahšie vynášať skaly z útrob hôr.

Moji ďalší dvaja bratia, Murugan a Arjun, odišli za učencov k majstrovi staviteľovi do ďalekého Slniečného kraja. Posielali mi nákresy súčiastok, panelov a častí strojov, ktoré som im vyrábala čo najvernejšie ich predstavám a posielala som ich poštovými sprievodmi naprieč ríšou.

Pre Rošana, najmladšieho brata, som tajne vyrábala lovecké nože a pasce na veľké zvieratá. Každému tvrdil, že on svoje životné povolanie našiel, a tak ho musí hľadať. Bola to však iba výhovorka, aby sa mohol túlať krajinou s partičkou ďalších bohatých nespratných synov a užívať si krásy prírody vrátane mladých dedinčaniek.

Rošan svoje povolanie mal, ibaže rodičia o tom nesmeli vedieť. Bol strážca hôr. Vedel o každom kúsku Mesačného kraja. Poznal stromy, byliny a zver. Zbieral liečivé rastliny, machy a lišajníky, spracúval a čistil kožu a kožušiny, choval a cvičil losy, štiepal drevo a staval uhliarske jamy, z ktorých mi do kováčskej dielne posielal to najkvalitnejšie uhlie do mojich taviacich pecí. Na odplatu som mu vyrábala, čo potreboval.

Otec ma raz prichytil, ako pre Rošana brúsim čepel' na nôž. Pokúšala som sa ju skryť a o to to bolo horšie.

„Načo to je?“ spýtal sa ma pokojne. Vedel, že by som mu neklamala a tiež, že nemám zlý úmysel.

Nedokázala som odpovedať, pretože som to nevedela. Už-už som chcela odvetiť, že nôž je pre Rošana, ale na to sa predsa nepýtal.

„Je... na krájanie.“

„Čoho? Na varenie? Pre kuchára?“

„No... nie,“ hlas sa mi zavlnil ako užovka vo vode. „Tento bude asi na...“ preletela som pohľadom po dlhej čepeli, „sťahovanie z kože. Alebo na rezanie šliach.“

Otec zamyslene pokýval hlavou. Záplava belostných vlasov, asi trochu redšia ako naposledy, keď poučal dospievajúce dieťa, sa mu zo širokých pliec zošmykla dozadu na chrbát, keď sa odo mňa odklonil.

„Mohla by si sa ísť pozrieť, ak chceš,“ povedal. „Je zaujímavé zistiť, kam až sa dostanú veci z našej dielne. Predstav si, kde všade boli podkovy, ktoré si vyrábala takto pred rokom. Čo povieš na tú predstavu?“ Usmial sa a nadvihol obočie. S nadšeným výrazom čakal na moju odpoveď.

„Neviem, otecko. Tá predstava ma nudí.“

Prevrátil nado mnou oči a ruky založil v bok. „Isteže ťa nudí, ako inak. Na chvíľu som zabudol, koľko máš rokov.“

„Už som dospelá,“ ohradila som sa. Položila som čepel' a vstala som od brúsneho kolesa. Rukami som si podoprela boky rovnako ako on.

„Viem, že sa ti to od poslednej jari tak môže zdať,“ povedal, narážajúc na moje prvé krvácanie, „ale neponáhľaj sa. Na dospelých čaká strašný údel. Všetko na svete je pre nich čoraz ťažšie a trudnejšie. Teraz je čas učiť sa, Devi. O sebe aj o našom kraji. Len pekne choď a pozri sa, kde skončí tento nôž a čo sa s ním bude diať. Uvidíš, že sa ti to bude páčiť a zistíš niečo nové.“

Spustila som ruky. Dlane som si silno stisla za chrbtom. „Je pre Rošana,“ priznala som. Predstava, že budem môcť odísť z paláca a túlať sa vonku s rebelantským bratom a jeho priateľmi, sa mi už nudná nezerala.

„Aha! No výborne. Tak choď teda za ním a vezmi mu ho. Vráť sa na budúcu jar. Porozprávaš mi, aké dobrodružstvo zažil tvoj nôž. Všetko si podrobne zapíšeš, dobre?“

„Mám ísť na celý rok?“ Ohromilo ma to. „Ja teraz robím...“

„Vždy niečo robíš,“ prerušil ma. „Áno, na celý rok. Dokonči toto a choď.“

Dal ma pobaliť a o dva týždne som vyrazila na nečakanú cestu.

Rošan ma už čakal. Otec mu musel poslať odkaz. Bol prekvapený, ako som vyrástla. Potmehúdsky sa na mňa usmieval.

Ukázal mi dedinu, Čiernu Viesku, v ktorej práve žil, a prešli sme aj jej okolie. Hneď v prvý večer ma zoznámil so svojou partičkou. Pri vatre a vôni pečeného mäsa som vytiahla všetko, o čo ma brat žiadal: nôž, dve pasce so zubami a tri tucty šípov so železným hrotom, ktoré by prevtáli aj medvediu lebku.

Rošanovi priatelia na mňa civeli a nadšene, poriadne rozveselení pálenkou z miestnych sliviek, mi tleskali a prevolávali na slávu.

Celé leto som chodila za bratom ako jeho tieň. Zrejme mu to liezlo na nervy, ale vydržal to. Nedala som sa odohnať. Do knižky som si poctivo zapisovala, čo všetko robí s nožom. Šprtá si medzi zubami, kreslí do zeme, šúpe jablko... odrezáva hlavy mladým zajacom.

Nemohla som odtrhnúť oči od krvi tečúcej po kamenistom brehu bystriny. Cícerkom sa vlievala do vody a tiekla preč v ružových skrúcajúcich sa stužkách.

„Bojíš sa krvi?“ spýtal sa Rošan, keď si všimol, ako som zmeravela. Odhodil mŕtvolku zajaca na kôpku ďalších. Hlavičky s dlhými ušami sa mu válali pri čižmách.

„Krví?“ zopakovala som. Sadla som si na balvan. Z mŕtvych zajacov som nespúšťala oči. „Ja už krváčam, milý braček. Mám sa azda každú jar báť sama seba?“

Zvraštil tvár. „Dobre, že to viem. Skvelé.“ Schmatol zajaca a rozpáral ho. Mojím nožom. Potom začal stahovať kožu. „Hovorila si s mamou, čo sa deje s elfkami po tom?“

„Rozhodne nie. Ale ďakujem, že si robíš starosti. Možno by mi to mohol

vysvetliť tvoj priateľ z Riečneho kraja, čo povieš? Pozerá sa na mňa, akoby som sa mu páčila.“

Rošan už aj zdvihol hlavu od práce a prevrtil ma očami. „O tom nežartuj.“

„Prečo?“ doberala som si ho. „Čo sa deje s elfkami, braček?“

„Myslím, že vieš,“ usmial sa. Opäť potmehútsky. Vrátil sa k sťahovaniu z kože, no občas na mňa veselo mrkol. „Nehovorila si o tom ani so sestrami?“

„Trochu,“ priznala som, „ale mnohé mi naozaj nejde do hlavy. Nie som ako ony.“

„A v čom?“

To som vysloviť nedokázala. Moje sestry si šepotali, chichotali sa a po jari, keď prestali krváčať, sa s nimi nedalo hovoriť o ničom. Ako uhranuté prenasledovali elfov pohľadmi, rozprávali iba o nich alebo sa všemožne snažili zamestnať sa, aby nemysleli na túžbu.

„Čítala som ich knihy,“ povedala som Rošanovi neurčito, „tie z Kvetného kraja.“

Znova sa uskrnul. Vedel presne, o akých príbehoch hovorím. O príbehoch pre elfky, takých nemiestnych a vulgárnych, že matka ich v Mesačnom paláci zakázala. Moje sestry ich čítali o to radšej.

„Nerozumiem im,“ povedala som. Prekrížila som nohy a hompálala tou vrchnou vo vzduchu. „Nedokázala som ich dočítať. Nechápem, prečo to elfky chcú a ako im to prináša radosť.“

„Nie radosť,“ odvetil brat a strhol kožu z predposledného králika jedným prudkým šklbnutím, „pôžitok.“

„Toho posledného skúsím ja.“

„Fakt si iná, Devi,“ pobavil sa.

Otcovi som po návrate do paláca detailne opísala spleť pút, ktorou si nôž prešiel za posledný rok. Rošan ho dal jednému zo svojich priateľov. Otec celkom zmeravel, keď som mu čítala zo svojich poznámok, ako som teda chodievala za ním.

„Tvoj nôž usmrtil mnoho tvorov,“ zhodnotil otec, „a tvoje pasce ešte viac. Vieš dokonca, koľko presne.“

Nehovoril mi to s výčitkou. Jeho kľietky brali zvieratám slobodu a jeho harpúny či siete, s ktorými sa lovilo na mori, trhali ryby väčšie ako ja na

kusy zaživa. Nerozumela som len, prečo som musela na rok odísť rátať zajačie hlavy.

Premýšľala som o pôžitku. To ma na mojej ceste zaujalo viac. To, čo som do svojej knihy s poznámkami nezaznačila, bolo, koľko rás som svoj nôž použila ja.

Bol úžasný. Sliepkam prepichoval drobné lebky, akoby štuchal do masla. Nepáčil sa mi žiadny z Rošanových priateľov a nemravné knihy sestier ma rozčuľovali. No aj ja som poznala úžasné, horúce blaho, ktoré ma zasiahlo vždy, keď som sa presvedčila o tom, akú majú moje výtvary moc. Aké sú účinné v tom, na čo boli vyrobené.

Keď raz Rošan chytil do ruky *môj nôž*, toho starého sa už nikdy nedotkol.

Z toho som mala pôžitok.

Bol to iba nôž. Bol to iba nástroj a môj brat bol iba elf, ktorý ho zúfalo zháňal.

Naučila som sa, že potrebujem nájsť viac takých elfov. Takých, ktorí niečo potrebujú a ktorým to môžem dať iba ja. Nie hociktorá roztúžená elfka uprostred jari.

Keď sa na moju sestru Lele prišiel pozrieť eldin Nočného kraja, aby dohodol podmienky ich manželstva, premýšľala som, koľko nástrojov predomnou otec zatajil. Nemohla som odtrhnúť oči od jazvy na tmavom elfovom hrdle, ktorá vykúkala spod honosného oblečenia. Snažila som sa zahliadnuť akýkoľvek náznak zbrane, ale elfovia pri sebe žiadne nemali.

Eldin Nočného kraja prišiel v sprievode mnohých svojich druhov a doniesol toľko darov, že ich do skladov paláca nosili dva dni. V tom zmätku som sa vykradla zo svojej komnaty, aby som nočných elfov sledovala. Poznala som ich povest', omnoho skazenejšiu ako povest' svojej sestry.

Vedela som, čo hľadám, a aj som to našla. Chcela som vidieť ich zbrane a hlavne rudu, z ktorej ich vyrábali.

Kým bol u nás eldin na návšteve, v hostovských komnatách sa nezdržieval veľa. Páčili sa mu naše hory. Prehľadávala som jeho veci ako zlodejka. Netrvalo to dlho a našla som meč. Musela som rozbiť zámku na truhlici, no nemýlila som sa. Hostovské komnaty boli plné zbraní. Noční elfovia si so sebou priniesli bodáky, vrhacie sekery, dýky aj palice so železnými ostňami.

Mala som pocit, že zbrane na mňa chladne zízajú. A ja som na ne so zatajeným dychom a s búšiacou panikou v hrudi zízala späť. Boli opradené zlovestnou mocou, ktorej som sa nemohla dotknúť a ktorú som nemohla vidieť ako desivý príznak v tme.

Vedela som však, že je tam a číha na mňa.

Ak by eldin svojim elfom rozkázal ovládnuť palác, určite by to dokázali rýchlejšie, než im trvalo nanosiť do skladov sudy plné oleja a mastičiek pre moje sestry.

Stála som v hostovskej komnate s mečom v rukách a zblízka študovala jeho ostrie. Ramená skryté pod prostým plášťom som mala posiate zimomriavkami.

Koľko životov ukončil tento nástroj? Koľko životov roztrhal na kusy? Koľko zlomených srdc a neúnosnej tragédie spôsobil tým, ktorí po zabitých zostali?

Nemala som šťastie. Pristihol ma rovno môj budúci švagor.

„Čo to má byť?“ ohradil sa, keď vošiel.

Môj vysoký, štíhly, tmavý švagor, ktorý bol opradený podlhovastými svalmi rovnako, ako boli jeho zbrane opradené nenapraviteľnou skazou.

Zastal, s jednou jemnou rukavicou zvlčenou. Z prechádzky prišiel skôr a očividne sa chcel prezliecť na večeru. Dlhé čierne vlasiská mal rozviate, na ostrom líci mal blato a na plášti ihličie. Vyvalila som oči a nemohla ich odtrhnúť od jeho čierneho strniska. Mal ho ešte hustejšie, ako keď som ho videla prvý raz v sieni. Nedokázala som si na to zvyknúť. Mesační elfovia si tváre holili dohľadka. Ja som sa dohľadka holila celá. Patrilo to k môjmu večernému kúpaciemu rituálu, ktorý ma naučila matka, keď som bola malá.

Isto vedel, že tu sa to nepatrí. Aj obchodníci, majstri a vyslanci z iných krajov sa vždy pred vstupom do Mesačného paláca oholili.

Mergan nie. Pochybovala som, že o našom obyčaji nevedel.

„Polož to naspäť. Už aj.“

Tak príkro so mnou nehovoril ešte žiadny cudzí elf. Poslúchla som. Len čo som zaklapla veko truhlice, obrátila som sa k eldinovi. Prišla som, aby som sa dozvedela niečo nové. Niečo, čo by mi v paláci len tak niekto nepovedal a niečo, na čo som sa doma ani nemohla otvorene opýtať.

Ukázala som na veľkú truhlicu za sebou. Opierala som sa o ňu stehnami.

Chladila ma na koži aj cez plášť a nohavice. „Odkiaľ je tá ruda? Vysvetli mi to stručne, nemám času nazvyš.“

Neodpovedal, iba na mňa hľadel. Rukavica mu visela v ruke a na prísnej tvári sa mu nepohol jediný sval. Striehol ako vlk. Čierny vlk s tými najšús-tredenejšími očami, aké na mňa kedy gánili.

„Je zo Slniečného kraja? Zo severnej bane?“

Pohol sa. Zvliekol si aj druhú rukavicu, spustil ruky a podišiel ku mne bližšie. Jednou rukou si na pleci odopol plášť polepený od miazgy a prehodil ho cez vešiak vedľa skrine precízne vykladanej kúskami farebného dreva. „Netuším, ako si to uhádla,“ odvetil, „ale nepáči sa mi, že sa tu prehrabávaš. A dávaš mi príkazy. Môžeš vypadnúť.“

Vypadnúť. V živote mi nikto nepovedal, aby som *vypadla*.

„Ty si vylomila truhlicu?“ dodal takým hlbokým a podráždeným hlasom, až som naozaj mala chuť vziať nohy na plecia. „Chceš, aby som ťa nahlásil tomu pajácovi v zelenom kabátiku, čo striehne v hlavnej sieni?“

Nezdržala som sa. Jeho opis ma rozosmial. „To je Sajan!“ zvolala som a snažila sa skrotiť svoje pobavenie. „Je to otcov poštár!“

Nočný elf razom zmenil výraz i tón. Zdvihol husté obočie. Došlo mu, kto som.

Tmavé oči sa mu rozšírili. Naliehavo vystrel ruku mojím smerom.

„Nespoznal som ťa, ctená Devi,“ povedal rýchlo, mierne. „Prepáč mi. Videl som ťa v sieni predvčerom. Iba ty máš kratšie vlasy.“

Hneď som si omotala končeky vlasov okolo prsta a usmiala som sa. Nosila som ich rovno zastrihnuté tesne nad plecami. Pri práci by mi inak prekážali.

„Prečo si prišla sem?“ Vôbec tomu nerozumel a tváril sa, akoby vo svojej komnate našiel vyšívajúcu mačku. „Poznám tie vaše pravidlá. Nesmieš tu byť. Poď, prosím. Mohla by si mať ťažkosti a ja tiež.“

Jeho ostražitosť bola preč. Vystriedalo ju iné napätie. Obavy. Kričali z jeho prihrbených pliec, prosiacich očí a netrepezlivo natiahnutej ruky.

„Nikto si ma nevšimol,“ odvetila som, hoci som vôbec nebola taká pokojná, ako som znela.

Stisol pery do nesúhlasnej linky, no už ma nepoháňal. „Hľadáš mňa?“

„Nie, ctený eldin. Chcela som niečo vidieť. A už som to videla. Radšej pôjdem. Poštárovi nič nepovieš. Ani nikomu inému.“

„Počkaj, prosím,“ zastavil ma, keď som vykročila. Opäť natiahol ruku, chcel ma chytiť za rameno, no spamätal sa a rýchlo ju spustil. Aj tak som zastala. Prekvapene som sa dívala na jeho širokú dlaň. Pod prstami mal mozole ako ja.

„Môžeš ma volať Mergan. A nič nepoviem,“ uistil ma. „Ty si tá kováčka, však?“

„Nie som *tá kováčka*,“ ohradila som sa. „A Devi mi hovoria iba tí, ktorým to dovoľím. Volám sa Deviša Daršana. Vyučená u majstra eldina Kassu.“

Prikývol. Trochu prekvapene. „Daršana?“ zopakoval. „To je druhé meno?“

„Áno.“ Niečo ho na ňom zaujalo. Podľa jeho prívětivého výrazu a zvedavého pohľadu, ktorým mi blúdil po tvári a ktorým švihol aj po mojej hrudi a po mojich rukách, som ho však zaujala celá.

„Mám rudu, ktorá by sa ti mohla páčiť,“ povedal priateľsky. „Pre tvoje sestry som toho doniesol veľa, ale zdá sa mi, že ty tie dary neoceníš. Chcem niečo dať aj tebe. Niečo, z čoho budeš mať radosť.“

„Nie,“ odvetila som ihneď, „ale ďakujem ti. Neobávaj sa, aj ja využijem tvoj olej. Len ho potrebujem na kov, nie na vlasy ako sestry.“

„Prečo nechceš rudu?“ spýtal sa, aj keď som si bola istá, že odpoveď pozná. Zamračila som sa. Podpichoval ma? Nebola som si istá, zdvíhal však kútik úst.

„Je to ruda na vaše zbrane,“ povedala som, keď to tak veľmi chcel počuť. „Otec by ju rozpoznal. Je tu zakázaná. Nemôžem z nej kuť.“

„Je to iba ruda,“ povedal a uškrnul sa bez zábran. Skutočne podpichoval! „Zaujíma ťa, či nie?“

Vedel, že áno. Mal dôkazy – mňa v jednoduchom, nenápadnom oblečení slúžky, vylomený zámok, prekutrané veci.

„Ruda je ruda, máš pravdu,“ odvetila som, „ale elf nie je vždy ako elf. Nemôžeme vás podporiť v ničom, s čím nesúhlasíme. Ak sa dotkneme vašej rudy...“

„Odpadnú vám biele rúčky?“ spýtal sa náramne pobavene.

Zízala som naňho, neschopná slova. Jeho poznámky a drzosť ma vyvádzali z miery. Musela som odísť.

„Prepáč,“ ospravedlňoval sa znova. Potom sa usmial rovnako prívětivo ako predtým. Ovládol veselost a opäť bol zdvorilý. „Ak by ti napadlo, čo iné ti môžem podarovať, pošli za mnou pošťára.“

„Dobre,“ odvetila som rýchlo, „ale naozaj nikomu nevrav, že som tu bola, jasné? Ani keby si sa na večeri opil.“

„Musím ostať triezvy, inak mi eldin nedá tvoju sestru.“

„Dá. Hnevá sa na ňu.“

„Tak ja mám byť trest?“ Zachmúril sa a vystrel široké plecيا.

„Lele mohla mať dobrého manžela, vzdelanca či umelca, ktorý by bol verný iba jej. Teraz bude tretia manželka, to u nás zvykom nie je, a bude mať manžela... s plnou izbou halapartní.“

„Uisťujem ťa, že vzdelanie aj umenie si cením, nie som nevychovanec. A v mojom paláci sa žiadne halapartne nepovalujú. Mám však zbrojnicu a vojakov. Musím, aby som rodinu udržal v bezpečí. Tvoja sestra bude v dobrých rukách a moje manželky sa na ňu tešia.“

Neveriaco som našpúlila pery. Radšej som nevyslovila, čo mi napadlo. Že eldiše toho istého eldina k sebe často cítia zášť a že to nemajú ľahké. „Isteže.“

„Nemusiš sa o ňu strachovať. Počula si, akú mi dala podmienku. Chce sa vrátiť domov. Ani sa nenazdáš a budete ju mať späť.“

„A ty ju pustiš? Iba tak?“

„Ak budeme mať syna,“ odvetil Mergan stručne.

„Sľubuješ, že k nej budeš slušný?“

„Slušný, Daršana?“

Čakala som. Neuhla som prísnyim pohľadom. Aj keď sa potmehúdsky rozhodol používať moje druhé meno.

Hútala som, prečo to robil. Chcel mi dať najavo, že je starší, väčší a môže si to dovoliť? Alebo ma považoval za decko, pred ktorým nemusí vystupovať tak strojene?

„Isteže budem slušný, ale chápeš, načo si ju beriem, však? Pokiaľ viem, mesační elfovia také veci za slušné nepokladajú.“

„Mňa nedostaneš do rozpakov,“ upozornila som ho, „mne je to jedno. Myslela som tým, že k nej nebudeš hrubý, nebudeš na ňu kričať a nebudeš ju do ničoho nútiť. Udrel si niekedy elfku?“

Mlčal a opätovoľ mi dlhý, veľavravný pohľad. Potom pokojne odvetil: „Veľmi dávno. Svoje manželky a dcéry nikdy.“

„Dohodnime sa, Mergan. Ak udrieš Lele a ja sa to dozviem, budem ťa môcť požiadať o čokoľvek a ty to splniš. Odprisahaj to.“

„O čokoľvek nie,“ odvetil, „no prisahám, že ak jej ublížim, môžeš ma požiadať o veľkú láskavosť.“

„O veľkú láskavosť, *veľmi* veľkú,“ súhlasila som. „No k tomu nedôjde, však?“

„Nemal som ti radšej rovno odprisahať, že jej neublížim?“

„Dobre. Prisahaj.“

Usmial sa. Podivuhodne srdečne. Zazerala som mu na pekné tmavé pery prižmúrenými očami a rozhodovala som sa, či im verím, alebo nie.

„Prisahám, že Lele neublížim, milá švagriná. A teraz radšej choď, než ťa tu prichytí aj niekto iný.“

Nedalo sa nič robiť. Uverila som mu. Nepoznala som ho, ale rozoznala som, že bol úprimný.

To však neznamenalo, že by Lele nemohol ublížiť neúmyselne alebo keby stratil nervy.

„A nezabudni,“ dodal ešte, „dlhujem ti dar, ktorý poteší aj teba. Neželám si nič iné, iba s vami vychádzať. Povedz to aj sestre.“

Prikývla som a vybrala som sa ku dverám.

Mala som si hneď vypýtať jeho meč, ale napadlo mi to, až keď som si lahla do postele.

A aj tak by mi ho nedal.

2.

Kapitola, v ktorej si Devi vyrobila meč

(pretože by sa jej mohol zísť)

Lele odišla do Nočného kraja. Otec bol ešte mĺkvejší. Nepoučal ma, ne-diskutovali sme a chodievali sme na menej stretnutí. Tak sme mali aspoň viac času na prácu v dielni.

Niektoré večery sa ku mne nepridal. Prednosť dostali porady s mojimi bratmi a najvyššími úradníkmi.

Sama som bývala čoraz častejšie. Chýbali mi rozhovory s otcom a mož-no preto mi v hlave skrsol nápad, ktorý by som inak hneď zavrhla.

Otec nestíhal sledovať, na čom pracujem.

Na rudu z Nočného kraja to bol ideálny čas.

Trvalo niekoľko týždňov, než som sa odhodlala. Zvedavosť zvíťazila nad otcovými pravidlami. Rozhodla som sa poslať Merganovi odkaz.

Dar, ktorý mi slúbil, dorazil o dva mesiace. Bez jediného napísaného slova. Voz naložený čiernou rudou bol nenápadný a v horných debnách mal uhlie. Náklad priviezol riečny elf. Mergan myslel na všetko. Vedel, že by som pre jeho dar mohla mať problémy, a tak ho dal zamaskovať.

Mali sme tajomstvo.

Držala som úlomok rudy v dlani a žasla nad tým, akú radosť mi spô-sobovala. Začínala som rozumieť sestrám, ktoré čítali zakázané knihy taj-ne. Potešenie bolo dvojnásobné. Hneď som sa pustila do práce.

Ruda sa tavila nesmierne ťažko. Potrebovala som štyroch pomocníkov a dve noci, kým sa poddala. Zmiešala som ju s najčistejšou mesačnou rudou, akú som mala poruke, a odliala som meč – čo najpodobnejší tomu, ktorý som našla v Merganovej hostovskej komnate.

Meč som ešte nikdy neukula, ale hlboké potešenie z toho, že môj prvý bude pre Mergana a že sa stane mojím súkromným žartom, mi vypĺňalo celé telo.

Vedela som, ako vyrobiť ostrú čepeľ. Otec mi vysvetlil, ako oceľ opakovane prekladať, no nikdy som nemala dôvod pustiť sa do toho naplno.

Oceľ som prekladala skoro pol roka.

Meč bol taký nebezpečný, že hrubé polená a dokonca niektoré kamene presekával ako syr.

Bol pripravený zabíjať.

Dva dni po tom, ako som ho dokončila, ma zastihol ďalší Merganov posol, rovnako nenápadný ako ten prvý.

Odkaz v spoločnej elfštine bol tentoraz výrečnejší. No o to hrozivejší.

*Daršane, mojej ctenej švagrinej s rukami zo zlata,
prechádzal som po jednom z oblačných mostov v Slnečnom
kraji a bolo mi povedané, že jeho neochvejnú výstuž, podpery,
hrubočizné laná a hýbucu sa klenbu, ktorá sa každé ráno roz-
tvorí, aby vypustila slnko, a potom sa zavrie, aby ho večer
zhltna, si zostrojila Ty. Máš môj obdiv, aj keď oň po ďalších
riadkoch nebudeš stáť.*

*Hlboko sa Ti ospravedlňujem, porušil som sľub. Zdvihol som
ruku a dovolil som, aby spolu s mojím hnevom dopadala na
tvoju sestru. Neexistuje nič, čo by prepáčilo môj čin. Lele je
v poriadku. Nevýslovne ľutujem, čo som urobil. Len čo sa
narodí dieťa, ktoré čaká, prepustím ju domov.*

*Žiadaj láskavosť, ktorá Ti bola sľúbená. Ak to bude čo len
trochu v mojich silách, druhú časť prísahy dodržím. Budem
čakať na Tvoju odpoveď.*

Mergan

Žalúdok mi stisla chladná dľaň. Lele bola na zlom mieste a potrebovala pomoc. Rozbúšené srdce ma až ohlušovalo. Tep mi dunel v ušiach. Schmatla som čierny meč, vybrala som sa k taviacej peci a rovno som ho šmarila dnu.

Nechcela som sa zamýšľať nad tým, čo som vyrobila. Teraz som však musela. Zbraň v Merganových rukách by mala iba jeden účel. Meč mal iba jeden účel.

Neposlala som mu žiadnu odpoveď. Namiesto toho som utekala za najstarším bratom. Snažila som sa potlačiť slzy, no nezastaviteľne sa mi zbierali v očiach a kanuli mi po lícach.

Vtrhla som do Charunových komnát. Dvorania a sluhovia boli v pozore. Chceli sa presvedčiť, že nie som zranená. Rodičia Charunovej manželky, ktorí vybehli zo svojej hosťovskej komnaty, zarazene stáli pri fontáne. Kvetinárka a jej dve mladé pomocníčky hneď pustili čerstvé kytice žltých ruží a pribehli ku mne. Bratov komorník tiež.

„Musím hovoriť s Charunom, odíďte, prosím!“ naliehala som na nich. Počúvli. Keď potichu odchádzali, mala som zlý pocit, že idú rovno rozniesť správy o mojom výstupe. Nedalo sa nič robiť. Zatvorili za mnou veľké dvere.

Zaklopala som klopadlom na dverách Charunovej spálne. Ráznejšie, ako sa patrilo.

„Čo sa deje?“ vylakal sa brat, keď uvidel moju červenú, uslzenú tvár. Nikdy predtým som nevtrhla do jeho komnát. Brata a svoju švagrinú Sanvi som vyrušila pri uspávaní ich dcérky. Srdcervúco sa rozplakala. Sanvi ju podala nervóznej slúžke a poslala ju do vedľajšej komnaty.

„Prepáčte,“ vzlykla som. „Potrebujem... Musím...“

„Len pokojne,“ povedala Sanvi, pribehla ku mne a chytila ma za špinavé ruky. Bolo jej to jedno, hoci som vedela, že je na svoje drahé hodvábné róby veľmi citlivá. Bola som špinavá ako túlavý pes, ktorý sa vyvállal v kope uhlia. Napriek tomu ma odvieďla na pohovku a dokonca ma na ňu usadila.

Charun si sadol na hrubý koberec rovno oproti mne. Dlhé rozpustené vlasy, jemné a strieborné ako svit mesiaca, sa mu rozliali po prihrbenom chrbte. Nemal slov. Len sa na mňa díval a v rozšírených očiach mal hrôzu z toho, čo sa mu chystám povedať.

„Čo sa stalo, Devi?“ spýtala sa jeho manželka a sadla si tesne vedľa mňa.

„Vrav. Povedz, že si v poriadku, inak asi prideme o nervy. Ublížil ti niekto?“

„Mne nie,“ bojovala som s ďalšími vzlykmi, „ale musíme ísť po Lele. Hned!“ Vystrela som ruku, v ktorej som žmolila kúsok pergamenu. Bol celý zamazaný od sadzí.

Charun po ňom chňapol a ticho, rýchlo čítal. Sivé prižmúrené oči mu behali po riadkoch. Vstal.

„Mergan zmlátil Lele,“ povedal potichu, zmeravene. Sanvi sa prudko nadýchla a zovrela si dlane pred ústami.

„Musíme ísť po ňu!“ zopakovala som ešte ráznejšie, ak by náhodou zvažoval, že to nechá tak.

Nemýlila som sa. Spustil napäté plecia, silno stisol pery a pozrel na mňa. „Lele je už v hniezde. Onedlho porodí. Teraz sa nedá robiť nič. Toto,“ zdvihol odkaz zakliesnený medzi dlhými prstami, „znie hrozne, ale ten odporný elf by jej neurobil nič, čo by mohlo ohroziť jeho potomka. Od začiatku mu išlo iba o to. Keď ho bude mať, vráti ju. Budeme dúfať.“

„Počkajte,“ zamiešala sa do toho Sanvi. „To písal on? Pre Devi?“

Krátko som na ňu pozrela, no hned' som sa odvrátila. Srdce akoby mi kleslo až do brucha. Vytierala som si z očí posledné slzy. Mlčala som.

„Prečo píše tebe?“ vrtala sa v tom šokovaná Sanvi. „Myslela som, že je to od nejakého sluhu. Od špeha.“

Charun odkaz starostlivo poskladal a vopchal si ho do hlbokého vrecka svojho nočného rúcha. „Prečo si šla za mnou a nie za otcom?“ spýtala sa ma potichu.

Nemohla som odpovedať. Nemohla som sa na brata ani pozrieť. No musela som. Roztápal ma očami, akoby bol taviaca pec. Iba čakal, kým sa poddám.

„Devi?“

„Dobre,“ vyhrĺkla som porazene. Zdvihla som bradu. Chcela som čeliť následkom svojho nerozvážneho konania. Neskrývať sa. Neodvracať pohľad ani sa báť odsudzovania. „Hovorila som s Merganom, keď prišiel po Lele. Chcela som, aby mi slúbil, že jej nespraví nič zlé. Ved' to vidíš. Píše, že porušil sľub. Teraz nám dlží láskavosť.“

„Dlží ju tebe,“ odvetil Charun a prekrížil si ruky na hrudi. Stál nado mnou ako palácový strážca, ktorý požaduje vysvetlenie, prečo som sa snažila ujsť cez okno práve počas jeho služby.

Bolo to hrozné. Brat sa ku mne takto nikdy nesprával. Nikdy sme sa nehádali. Iba žartovali.

„Šla si za ním sama?“ spýtala sa Sanvi. Hlas mala náhle plný odporu. Porozumenie a priateľskosť sa vytratili.

„Radšej neodpovedaj,“ vyhrkol brat ako podráždený kôň. Keby mal chvost, ohnal by sa ním po mne ako po roji neznesiteľných múch. Priopomenul mi matku. Otecko sa hneval ticho. Matka a brat to robievali tak, aby o tom vedeli všetci naokolo. „Povedz mi len jedno, Devi. Usmieval sa na teba?“

Keď som naďalej zahanbene mlčala, brat si to vyložil inak. Vytreštil oči, načiahol sa po mňa a schmatol ma za ramená. Takmer nemohol dýchať. „Dotkol sa ťa?“ Do každého jeho slova prenikal odpor. Nočný elf – chudák či samotný eldin – bol pre Charuna neprijateľný. Nevhodný na priateľstvo, nieto niečo ešte silnejšie. „Dovolila si mu to?“

„Nie!“ ohradila som sa. „Nič také! Bol priateľský a veľmi slušný.“

„Veľmi slušný,“ zopakoval Charun pohrdavo. Pustil ma a odklonil sa. „Lele o tom určite vie svoje. Nemôžem uveriť, že si bola taká hlúpa a šla si sama za nočným elfom. Čo ak o tom niekomu povie? Čo ak si bude vymýšľať a zničí ti povest?“

„Nič také neurobí!“ Opäť som mala v očiach slzy.

Charun sa kruto zasmial. „Ale čo! Znie presne ako tvoj typ, ktorému sa dá bezvýhradne dôverovať! Prišla si za mnou, pretože sa bojíš povedať otcovi, že posielala odkazy tebe. Tečie ti za golier, sestrička, a dobre to vieš.“ Krivil pery, akoby ochutnal niečo pokazené. „Posielala si niečo aj ty jemu?“

Zvraštila som tvár a kľúčovito si stisla ruky zložené v lone. Moje červené líca a prosebný pohľad Charunovi prezradili, čo chcel vedieť.

„Čo si mu napísala?“ pretlačil cez zuby.

Nemala som odvahu zaklamať. „Nič nemiestne, ak narážaš na to. Chcel mi poslať dar, ktorý by sa páčil aj mne. Poslal mi... trochu rudy zo svojho kraja. Požiadala som ho o ňu.“

Charun si pritlačil dľaň na oči. Len čo sa dozvedel o zakázanej nočnej rude, povzdychol si. Niekoľko ráz sa zhlboka nadýchol a potom spustil ruku. Pozrel na manželku. „Sanvi, toto nebudeme spomínať pred nikým. Súhlasíš, moja milá?“

„Dobre,“ odvetila. Stručne a nasrdene.

Brat sa opäť zameral na mňa. „Mrzí ma to, Devi, ale... odkazy... stretnutie osamote. Ak by chcel, zničí ťa v okamihu. Boli by sme hlúpi, ak by sme verili, že sa zachová čestne. Ak mu to bude vyhovovať, vytiahne to na nás.“

„Charun, on by to naozaj...“

„Chcem ti iba pomôcť, Devi. Prosím, dovoľ mi to. Nepoviem o tom otcovi, toľko pre teba urobím, pretože verím, že si to nemyslela zle. Ešte nevieš, ako to chodí. No po tom, čo urobila Lele a aké to malo následky, si si vážne mohla dávať pozor. Všimla si si vôbec, čo sa tu dialo? Alebo si mala hlavu strčenú v kope uhlia?“

„Naozaj mu nič nepovieš?“ Hlas som mala chabý a roztrasený. Nechcela som si ani predstaviť, že by som prišla o otcovu lásku. Bola pre mňa všetkým. Lele jeho hnev znášala statočne. Ja by som to určite nedokázala.

„Nie, nepoviem. No iba ak sa čím skôr vydáš za eldina Ragava. Uistíme sa, že Mergan nad tvojou povestou nebude mať žiadnu moc. Musíš si premyslieť, ako otcovi vysvetlíš, že to chceš tak rýchlo. Sluhovia mu povedia, že si sem utekala s plačom. O tom mu povieme, že si mala nočnú moru, v ktorej sa mi stalo niečo hrozné. Nechcem mu klamať, ale nemienim mu ani zlomiť srdce po tom, čo prišiel o Lele.“

Charunovo riešenie problému ma ochromilo. Bolo neprípustné. Nemožné.

„Ja... nemôžem sa vydať,“ namietla som tak potichu, až som sa čudovala, že ma počul. Skúsila som to hlasnejšie. „Nemôžem. Nechcem byť manželka. Nechcem mať deti. Vôbec. Budem sa venovať povolaniu.“

Sanvi sa usmiala. Charun na ňu krátko zazrel.

„Nuž, Devi,“ povedal mi, „to si si mala premyslieť predtým, ako si vliezla do izby Merganovi. Ak sa nechceš vydať, tak teda poďme za otcom.“

Vyvalila som oči a pokrútila hlavou.

„Takže odídeš do Kvetného kraja?“

„Dobre,“ odvetila som so stiahnutým hrdlom. „Dobre, pôjdem. O... o desať rokov.“

„Ty si myslíš, že toto je maličkosť?“

„Päť rokov!“ vyhrkla som. „Prosím! Ja... nie som pripravená. Nechápeš?“

„Oh, neboj sa,“ povedala Sanvi. „Charun si s eldinom pohovorí. Si mladá, môžeš sa svojmu manželovi vyhovárať, koľko chceš. Len tam choď. Bude sa ti tešiť a povolaniu sa budeš môcť venovať aj tam. Neriskuj, Devi.“

Ak ti ten sviniar pokazí povest', už sa nevydáš a rodičia ťa zavrhnú. Prídeš o všetko.“

„Nič som neurobila,“ vzlykla som, keď sa mi znova stiahlo hrdlo. „Prečo musím odísť?“

„Devi...“ Charun si čupol a jemne ma potľapkal po kolene. „Dopadne to dobre, uvidíš. Ver mi. Som rád, že si prišla za mnou. Sľubujem, že ti pomôžem. Ragav má zo mňa bobky. Pleskol mi po ústach, keď som bol malý fagan, mal som asi pätnásť. Odkedy zistil, že po otcovi budem eldin ja, je ku mne mimoriadne milý. Určite mu poviem, aby svoju novú manželku rozmaznával a aby netrval na tom, že bude spať v jeho posteli, keď nebude chcieť.“

Sanvi nevedela, čo s rukami. Poškrabkala sa na líci. Potom si ich zložila do lona. Najradšej by asi odišla, no nevedela, ako to spraviť elegantne.

„Tak načo mu potom bude nová manželka?“ zapochybovala som.

„No, pokiaľ viem, otec ti pripravil veno, aké nemala ešte žiadna budúca eldiša v ríši. Eldin Ragav by ťa mal do konca života nosiť na rukách a krájať ti hrušky.“

Pousmiala som sa. No iba na krátko. „Je len o trochu mladší ako otecko. Má už štyri manželky.“

„Bud' to, alebo tŕpnuť od strachu, kedy ťa Mergan zdiskredituje.“

„To by nikdy...“

„Och, prestaň, Devi. Práve si sa dozvedela, že mláti Lele. Je to vrah a vládne spôsobom, o ktorom ti nebudem rozprávať. Neteším sa na to, že keď otec odstúpi, bude to na mne, ak by náš ctený švagor robil problémy a ohrozoval náš kraj. Nemôžeme ísť po Lele, pretože ak si z neho spravíme nepriateľa, zničí nás.“

Vedela som presne, o čom hovorí. Pred očami sa mi mihli všetky zbrane, ktoré som našla v komnate, keď bol tu v paláci. Prečo by ich so sebou vôbec nosil? Chcel na nás zaútočiť, ak by otec nesúhlasil a Lele mu nedal?

„No s otcom máme špehov skoro všade,“ povedal Charun. „Aj v Nočnom kraji. Nevieme spraviť veľa, ale snažíme sa.“

„Čo vám hlásili?“ vychrlila som zo seba.

„Ale čo. Odrazu ťa to zaujíma? Myslel som, že v tej kováčskej dielni zostaneš do smrti a že nabudúce ťa uvidím ako babičku.“

„Tak čo vám hlásili? To od nich vieš, že Lele už má hniezdo?“

„Áno. Okrem toho nehlásili nič, čo by som ti smel povedať len tak,“ odvetil. Potom ironicky dodal: „Možno ti o tom napíše Mergan.“

Ďalšie slová by boli zbytočné. Už sa nedalo robiť nič.

Ospravedlnila som sa bratovi aj Sanvi, že som ich vyrušila a že so mnou majú starosti.

Len čo som sa vrátila do dielne, utekala som k taviacej peci a udusila som plamene. Kliešťami som rýchlo vytiahla meč. Koža na rukoväti zhorela a oceľ sa rozžeravila. Inak bol v poriadku.

Nebol Merganov.

Bol môj.

Nemohla som sa zbaviť pocitu, že ho ešte budem potrebovať.